

24 ГИМ

НАЗ

25 ИЈА

ШКОЛСКА ГИМНА
БРОЈ 1. ЗИЈАЛАЦ

ЛАЛ

Реч уредника	2
Отворена нова школска година	3
Бруцошки камп	4
Стециште будућних новинара	5
Такмичење у беседништву.....	6
Књижевно јутро	7
Дан заставе.....	8
Полагање венца код Вуковог споменика.....	9
Такмичење Немањићи.....	10
Посета Словачкој.....	11
Извештај са маратона.....	12
Турнир "Дражен Петровић" у ХОШИГУ.....	13
Матурска екскурзија.....	15
Поезија.....	16

С
А
Д
Р
Ж
А
Ј

РЕЧ УРЕДНИКА

Драги гимназијалци,

Пред вама је ново издање нашег школског часописа, Гимназијалца.

Свака страница је пажљиво стварана како би у часопису свако од вас могао да пронађе по нешто за себе.

Овај број посвећујемо свим тренуцима који сада богате наша сећања: од успеха на такмичењима, спортских догађаја, неговања традиције и одавања почести, до топлих пријатељстава која се стварају кроз заједничка путовања.

Нови број је резултат труда и посвећености наших вршњака. Позивамо и вас да будете део следећег подухвата – пишите, фотографишите, дизајнирајте, поделите ваше идеје са нама.

Уживајте у читању и нека вам ове странице буду инспирација за нешто велико!

До следећег читања,

Софиа и Јелена

Гимназијалац" лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла" у Будимпешти, школска година 2024/2025, број 1.

За издавача: директорка Аница Пандуровић

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Фотографије: Владо Марковић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Лектура: Драгана Меселџија

Редакција: Теа Алексић, Миона Мартиновић, Павле Мацановић, Ања Танасковић,

Дуња Дукић, Милица Марковић, Александра Цвијановић, Мија Радивојевић

Уреднице: Софиа Илић, Јелена Зирић

Помоћници уредника: Јегор Лазић, Дуња Дукић

Издавање је помогла влада Мађарске

ОТВАРАЊЕ НОВЕ 2024/2025. ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ

На почетку нове школске године, 1. септембра, сунчано јутро обасјало је окупљене ученике, професоре, цењене госте, управу школе и родитеље. Окупљени у школском дворишту, сви су нестрпљиво ишчекивали почетак церемоније, која је већ дуго традиција школе и посвећена је обећању нових знања и постигнућа.

У знак поштовања свечаност је започела интонирањем државне химне Републике Србије. Одмах након тога, интонирана је и химна Републике Мађарске. Ово је био тренутак који нас подсећа на заједништво. Након химни, присутнима се обратила Аница Пандуровић, директорка школе, са жељом да нас подстакне на рад, труд и постизање циљева током предстојеће године. У њеним речима осећала се искрена посвећеност образовању и одгоју свих ученика. Уследио је кратак програм који су припремили ученици наше школе који је инспирисао и подсетио ученике на вредности знања, пријатељства, поштовања и заједништва. Чули су се гласови ученика свих узраста, и млађих, и старијих, што је додатно улепшало свечаност.

Након завршетка свечаности, ученици су се, предвођени својим разредним старешинама, упутили према учионицама. У тим тренуцима, осмеха и узбуђења није недостајало, док су се међу ученицима осећали и полет и радозналост за све оно што их чека у новој школској години. Разредне старешине су их дочекале у учионицама, објашњавајући план рада и активности које предстоје, те све оно што ће учинити ову школску годину занимљивом и вредном труда.

Овог сунчаног дана, нова школска година започела је с радошћу и искреним ентузијазмом. У атмосфери испуњеној надом и узбуђењем, сви присутни су добили подсећање и на вредности које наша школа негује. Ученици су спремни за све изазове, а њихови професори, као и увек, стоје уз њих на том путу. Желимо свима срећан почетак и успешну школску годину!

Јелена Зирвић, 12/6

БРУЦОШКИ КАМП

Традиционално, пре почетка школске године, у Српској гимназији „Никола Тесла“ одржава се камп бруцоша, како би се нови ђаци кроз забаву упознали са школом, другарима и самом Будимпештом. Овогодишња Бруцошијада почела је у четвртак 29. августа, усељењем нових ђака у домове. Након распакивања кофера већ првог дана упознали су разредне старешине и преузели своје уџбенике.

Другог дана обратила им се управа школе, на челу са директорком Аницом Пандуровић, и пожелела им добродошлицу. Касније су се у предметним кабинетима упознали са професорима. Старији ђаци направили су презентације о историјату школе и главног града Мађарске, као и о историји Срба у Мађарској, а на основу тих презентација направили су и квиз знања. На овај начин ђаци су се упознали са мађарском културом и културом целе српске заједнице у Мађарској. Истог дана ишли су и у обилазак Будимпеште где су уз игру и дигиталне трагове обишли разна значајна места.

Трећег дана ишли су у обилазак знаменитости Сент-андреје где су посетили и Српски црквени музеј Епархије будимске. Уз стручно вођење ово путовање кроз историју је на нове ученике оставило велики утисак.

Теа Алексић, 9/ц

Када су се бруцоши вратили из Сент-андреје, уследила је игра под називом „игра судбине“, где су сами извлачили своје судбине, односно изазове које морају да испуне. Ово је једна од традиционалних игара наше школе, у којој сваки бруцош мора да учествује поводом чина иницијације. После игре били су проглашени победници у разним категоријама попут најбоље групе у квизу, најбољи појединци у групама, најбоље сналажење у граду... Бруцошки камп затворили смо у суботу 31. августа, журком у аули наше школе.

СТЕЦИШТЕ БУДУЋИХ НОВИНАРА

Варош ТВ је јавни медијски сервис намењен српској мањини у Мађарској. Основан пре пет година са средиштем у Будимпешти, представља савремену платформу која већ пету годину за редом путем културно-едукативног и информативног програма уједињује српску мањину свих узраста.

Да је баш окренут свим узрастима, њихова радионица медијске писмености сведочи о томе, која од кад постоји уз себе држи тим омладинске редакције. Ове радионице пружају младима могућност да развију своје вештине и креативност. Тренутно тим омладинске редакције чини шест младих перспективних особа које су већ успеле да привуку значајну пажњу публике. Тим омладинаца је премашио очекивања и успешно припремио три емисије, као и много других небројаних текстова и репортажа.

Данас сам имала прилику да разговарам са Јегором Лазићем, једним од најистакнутијих чланова омладинске редакције Варош ТВ-а. Јегор као млад и радознао новинар има важну улогу у креирању и сервирању садржаја намењеног млађим узрастима.

Јегор Лазић започиње своју причу о Варош ТВ-у сећањем на долазак у Будимпешту.

Шта би поручио гимназијалцима који желе да се упишу?

„Будућим члановима Варош РТВ-а поручио бих да буду радознали, да буду објективни и да њихови текстови буду огледало догађаја о ком говоре. Саветовао бих их да се не стиде, да се угледају на текстове искусних новинара. Драги омладинци будите свестрани и спремни за учење и развој!”

„За Варош ТВ сазнао сам непосредно по мом доласку у Будимпешту. Нажалост у рад Варош ТВ-а нисам се укључио од самог почетка школе медијске писмености.”

Истиче како је од малих ногу био љубитељ јавног света и центра свих дешавања те је тако у Варош ТВ-у видео прилику да свој дечији сан и испуни.

На питање како је радионица помогла његовом личном развоју одговорио ми је како је постао комуникативнији, развио је своје социјалне вештине и ослободио се страха од камера.

Међутим, мој саговорник је истакао да његов даљи академски пут неће бити оријентисан ка медијима и новинарству, али ће заувек остати његова велика љубав.

Варош ТВ кроз школу медијске писмености ће наставити да развија нове таленте, да учи и да оснажује младе људе, као што је Јегор Лазић, који је данас издвојио време да подели савете са будућим полазницима.

Миона Мартиновић, 9/ц

КАКО САМ ОСВОЈИО ТРЕЋЕ МЕСТО НА ФЕСТИВАЛУ БЕСЕДНИШТВА

У суботу, 7. септембра 2024. године, имао сам част да учествујем на XXXIII фестивалу беседништва одржаном на Житном тргу у Сремској Митровици и освојим треће место у категорији интерпретација. Овај догађај окупио је бројне талентоване говорнике, од младих адвоката па све до студената глуме, тако да сам имао поприлично озбиљну конкуренцију. Моја беседа је била под називом „Арчибалд Рајс: Зато што волим вашу земљу“ и фокусира се на поруке и савете које је српском народу оставио чувени Арчибалд Рајс, швајцарски криминолог. Он се истакао својим радом на истраживању злочина који су почињени над српским народом за време Великог рата.

Након што сам завршио са изношењем своје беседе и када се тргом заорио аплауз публике, рекао сам себи: „Ово је један од мојих најбољих јавних наступа до сад!“. Својим целокупним излагањем био сам задовољан као никад до тад. Освојена награда и критике које сам касније добио само су још додатно потврдиле и употпуниле мој лични утисак. Још увек осетим неописиво узбуђење кад год се сетим тог дана и са сигурношћу могу да кажем да ћу наставити да развијам своје говорничке вештине и са радношћу очекујем све будуће прилике на којима ћу моћи да их презентујем и усавршим. Хвала Богу и свима који су ме подржали на овом незаборавном путовању!

Павле Мацановић, 12/6

Жеља ми је била да оставим дубок утисак на публику и укажем на то да оно што је Рајс писао пре скоро стотину година важи и данас. Неизмерно ми је драго што су судије то препознале, а надам се и публика. Припреме за ово такмичење биле су поприлично изазовне и дуге.

Најпре сам провео безброј сати истражујући, а касније и увежбавајући свој говор. Највише корисних савета добио сам од своје професорке Драгане Меселџије, као и пријатеља који су такође учествовали на фестивалу.

КЊИЖЕВНО ЈУТРО

са песникињом Драганом Меселџијом

Почетком септембра у Текелијануму је одржано књижевно јутро где се ученицима 12/ц одељења Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти дочарала наставна област о „Савременим српским књижевницима у Мађарској“. Професор Драгомир Дујмов је позвао професорку и песникињу Драгану Меселџију да буде гост тог лепог догађаја. Разредни старшина 12/ц, професор Драгомир, организовао је пар својих ђака да прочитају песме из збирке песама „Памтим“ Драгане Меселџије. Ученици су лепо и са великим задовољством прочитали песме, да их је било милина слуша-

ти. Било је неколико тужних поема као што су „Корак са животом“ и „Окови од свиле“, али и ведријих које су будиле различите емоције код сваког од нас попут „Дрво живота“ и „Следим те“. Било је и многих других предивних песама, за које нажалост није било времена да се прочитају, јер је по завршетку читања био ред за разговор и упознавање са ауторком. Потписница ових редова је припремила разна питања за ауторку како би сазнали мало више о њеном писању, поезији, инспирацији... Песникиња, професорка Драгана, је била рада да одговори на њих. Тако су ученици сазнали да је она такође и песникиња за децу, чије је писање Перо Зубац, у својој рецензији, упоредио са Змајевом маштовитишћу. Такође су научили да писање поезије може бити начин опуштања и одмарања, као и начин како да се изборе са jakim емоцијама. Професорка Драгана нам је такође открила да су је за неке песме инспирисала деца из дома којима је била разредни старешина. Када смо је питали да ли више воли да пише за децу или за одрасле рекла је да не може да се одлучи, јер ужива у оба, оба јој служе као оруђе да на папир пренесе своје емоције. Рекла нам је да је тако још од њених младих дана и да је тада, као и сада увек писала. Једна од најзанимљивих ствари ученицима је било то када је рекла да поред кревета увек држи папир и оловку, или их носи са собом, да би увек била спремна ако

*Памћим
мирис недељној ручка,
и неко друго време,
ишло као доброће време
одмара ми на њлећима.*

*Памћим и њојлину
комшилука,
без себичлука
и њросћаклука,
њросћрћу иза
оћкључаних враћта
и широм оћворених
кајија
добрих намера.*

*А ово данашње,
ко шерећ њрићиска,
и као хладних
бисера ниска
шљашћи, а ѡамни
и душу сћиска.*

*И све ишло не ваља
њрејрављам и краћим,
а душу треје
ћо добро ишло сећањима злаћим
и ѡамћим...*

дође инспирација да је запише. Последица тога, рекла је, јесте то што има повећи број недовршених песама, за које се нада да ће их једном завршити. Такође је поменула да јој је дуго требало да објави своје радове, када смо је приупитали за разлог, она је рекла да од почетка није хтела да их објави и да је кришом то урадио њен супруг као изненађење. Прва збирка песама је доживела такав успех да је она наставила са још већим задовољством и мотивацијом да пише, а њен супруг да објављује. Након разговора је ученицима, даривала је примерке своје збирке „Памтим“. Ученици су се вратили у школу тај дана да наставе да уче, али овог пута са новом инспирацијом.

Ања Танасковић, 12/ц

ДАН СРПСКОГ ЈЕДИНСТВА, СЛОБОДЕ И НАЦИОНАЛНЕ ЗАСТАВЕ

Дан српског јединства, слободе и националне заставе, који се обележава 15. септембра сваке године, установљен је 2020. године као знак сећања на пробој Солунског фронта, који је имао пресудан значај за ослобођење српског народа у Првом светском рату. Празник се слави широм Србије и међу српском дијаспором, истичући значај националног јединства и поштовања према српској застави као симболу идентитета и поноса. Поводом овог значајног дана, кабинет министра без портфеља задуженог за координацију активности и мера у области односа Србије с дијаспором, Министарство за европске интеграције и међународну сарадњу Републике Српске, као и Генерални конзулат Србије у Минхену, организовали су свечаност која је окупила Србе из дијаспоре.

Прослави су се виртуелно прикључили и ученици Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти путем апликације Зум, платформе за видео конференције. Током кратког укључења, наши ученици су са осмесима на лицима и поносно развијеном тробојком свима присутнима пожелели срећан празник показујући љубав према својим коренима.

Овај празник подсетио нас је на значај јединства, солидарности и заједничке историје у очувању националног идентитета који представља снажну везу која уједињује Србе широм света, без обзира на географске и политичке границе које их раздвајају.

Дуња Дукић, 11/ц

Полагање венца код Вукове бисте у Табану

Из године у годину ученици 4. разреда Српске основне школе и ђаци 9-их разреда Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти, првих дана новембра месеца одлазе у будимски Табан до бисте Вука Караџића. Тако је то било и током ове 2024/2025. школске године. Ученици 4. разреда предвођени својом учитељицом Весном Зечев, положили су венац са српском тробојком код Вукове бисте. Одмах иза њих пристигли су и ђаци 9-их разреда. Наиме, бруцоши Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти већ више од две деценије на дан рођења Вука Стефановића Караџића, 6. новембра, са својим професорима посећују Табан да би код тамошње бисте неуморног сакупљача народних умотворина, реформатора српске ћирилице и утемељивача новог књижевног језика уз дубоко поштовање положили венац захвалности.

Тако су се тог помало прохладног 6. новембра представници 9/а, 9/б и 9/ц разреда, по десет ученика из сваког одељења, предвођени са својим разредним старешинама Ериком Котхенц и Андреом Мештер Апјок у пратњи професора српске књижевности Драгомира Дујмова нашли у Табану испред чувене гостионице „Код златног јелена“, тог легендарног стецишта српских интелектуалаца 19. века. Баца Српске гимназије „Никола Тесла“ окупиле су се око Вукове бисте, дела вајара Небојше Митрића, која је заслугом Стојана Д. Вујичића на ово место постављена давне 1987. године. Ученици су по устаљеној традицији у име своје генерације положили венац украшен врпцом српских националних боја. Потом је професор књижевности Драгомир Дујмов код поменутог споменика говорио о историјату Табана, негдашње српске вароши, и о важнијим детаљима живота и делатности Вука Стефановића Караџића.

Д. Д.

ПОСЕТА СЛОВАЧКОЈ

Прошле школске године у Српској гимназији „Никола Тесла“ у Будимпешти, професор историје Алекса Милић одржао је предавање о Холокаусту. Испричао је доста занимљивих чињеница које до тада нисмо знали. Након предавања одржан је квиз. Одељења су се поделила у групе од троје и победници су добили прилику да ове школске године посете Нађмеђер.

На само тридесетак километара од мађарске границе, налази се словачки градић Нађмеђер, а у њему војно гробље. Нађмеђер је у Првом светском рату био први концентрациони логор за Србе. Током 1914. логори нису изгледали како нам се сада приказују, већ су тада били импровизоване бараке, све до фебруара 1915. године када су изграђени прави логори. Такође, због неочекиваног броја заробљеника, Аустроугарска се није спремила за такву количину смрти која је дневно варирала од пет до сто и пет логораша. Морамо обратити пажњу да је железница била завршена тек фебруара 1915. године, а до тада су мртва тела својих пријатеља, породица, па чак и официра носили остали заточеници.

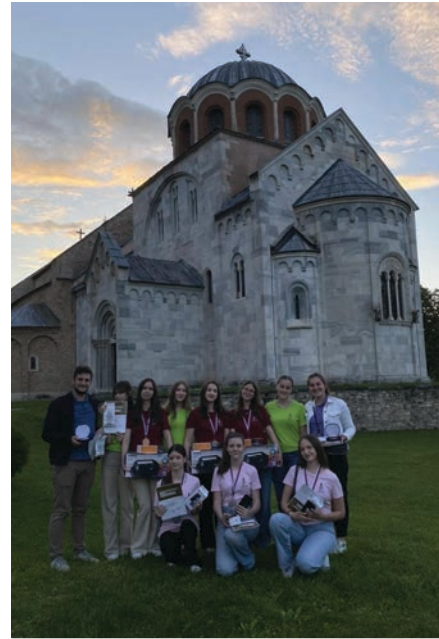
Данас у Нађмеђеру се налази Српско војно гробље. Пред уласком можемо видети табле на којима се одаје почаст настрадалима. При уласку се налазе плоче са именима погубљених и годинама смрти, а на самом гробљу не можемо видети ниједан споменик, већ само неколико стубова који представљају официрске гробнице. На гробљу се налази капела коју су подигле породице мртвих. Процена је да на гробљу има око пет хиљада сахрањених.

Александра Цвијановић, 12/ц

Такмичење „Немањићи” у Србији

И ове године, од 20. до 25. маја, одржано је међународно такмичење „Немањићи” где смо се ми, ученице деветог разреда, такмичиле у финалу. Заједно са професорком Милицом Милосављевић и професором Алексом Милићем и нашим возачем Пером Хорватом, упутиле смо се на ово петодневно путовање. По доласку, смештени смо у конаке манастира Студеница где смо распоређиване у собе. Први дан смо обишли манастир и упознали се са правилима такмичења. Већ други дан је уследило финале за екипе из дијаспоре, где смо се ми такмичиле. Десет минута пре такмичења, док су се све остале екипе преслишавале и грицкале нокте, ми смо правиле честитке за наше тајне пријатеље. Тајни пријатељи су биле особе које су нам насумично додељени у коверти по доласку, и са којима смо требали да се спријатељимо и направимо им честитке, тако да они не знају да смо их извукли. Тензија и узбуђење које смо имале током такмичења убрзо се претворило у радост и понос. Наше екипе освојиле су друго, треће и четврто место! Тог другог дана имали смо прилику да погледамо како су изгледале борбе витезова у средњем веку у Србији. Када је дошло време да се и ми опробамо у мачевалачким вештинама, са гуменим мачевима наравно, почела је права борба. Пар ученица је одлучно кренуло мачевима на професора Алексу након чега је он изгубио. Ученице: 1, професори: 0. Те вечери се одржавао талент шоу који ће свима остати у лепом сећању. Јулија Боговац и ја, Милица Марковић, наступале смо са нумером „На крај села, жута кућа” са пратњом на клавиру. Ленка Ковачевић рецитовала је мађарску поезију, што су сви помно и са поштовањем слушали и уживали. Трећег дана смо обилазили Манастир Жичу, Манастир Љубостињу и Врњачку Бању. Сви такмичари су се сложили да је Жича била искуство само за себе и ником се није одлазило из ње. Код сваког манастира који смо обишли, било је много локалних паса које су близнакиње Искра и Тара Радуловић увек хтеле да поведу, али нажалост то није било могуће. Шетајући се кроз Врњачку Бању, видели смо луна парк са сударајућим аутићима. Без размишљања, сви смо ушли у аутиће и кренули на аутомобил у коме су били професори. За победника смо прогласили Нику Антовић, која је постигла највише удараца у њихов ауто. Ученице: 2, професори: 0. Следећи дан смо обилазили манастире Павлица, Градац и Кончул и при повратку у манастир Студеница, уследила је додела награда. Биле смо одушевљене наградама које смо добиле, али поред свих материјалних ствари, најбитнија су ипак искуства и познанства која смо овим путовањем стекли.

Милица Марковић, 10/а

НАШИ ЂАЦИ И ПРОФЕСОРИ НА ШПАР МАРАТОНУ

Ове јесени 12. и 13. октобра, на улицама Будимпеште одржан је 39. Шпар маратон. Као и сваке године, учешће на маратону узело је више десетина хиљада такмичара из Мађарске и иностранства. Учесници су се окупили већ у раним јутарњим сатима, док су их посматрачи и навијачи са стране бодрили аплаузима, транспарентима и повицима подршке.

Наших 89 ученика прошло је кроз циљ и остварило одличне резултате на 39. Шпар маратону одржаном 12. и 13. октобра у Будимпешти, а поред тога направили су и лепе заједничке успомене са тог догађаја.

Ентузијастични ђаци наше школе, заједно са професорима Ненадом Барановским, Лазарем Которчевићем и професорком Дором Копуновић, заузели су старт и уживали у трци од 2.3, 5 и 10 километара. Маратонска трка почела је у 8 сати са стартне линије, а траса је водила кроз главне улице и паркове, пружајући тркачима прилику да уживају у прелепим призорима природе и градским знаменитостима. Станице за одмор уз освежење постојале су током целе трке која је испраћена и медицинским тимом како би се осигурала безбедност свих тркача.

Током трке, ђацима и професорима несебичну подршку пружале су професорке Милица Милосављевић Милић и Оливера Јаковљевић, као и професор Алекса Милић.

Маратон је протекао у изванредној атмосфери, уз одлично време које је омогућило такмичарима да покажу своје најбоље резултате и истрче у самим врхунским условима.

Мотивација, енергичност и охрабрење једни других владали су како на почетку тако и током трке што је на крају било и награђено медаљама.

За све учеснике овог маратона, у суботу, 9. новембра, био је организован ручак од стране директорке Анице Пандуровић, те су на још један начин испунили дан заједничким дружењем и забавом.

Мија Радивојевић, 11/ц

Кошаркаши освојили злато на Турниру „Дражен Петровић”

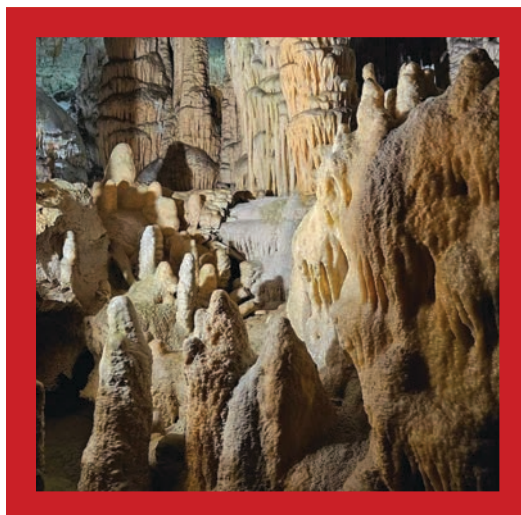
Дана 20. септембра 2024. године, одржан је шести по реду Меморијални турнир „Дражен Петровић”. Турнир носи име по југословенском и хрватском кошаркашу Дражену Петровићу, који је био један од најбољих европских кошаркаша свих времена. Као и у претходних неколико година, организатор турнира била је и сада Хрватска основна школа и гимназија у Будимпешти. На турниру је поред домаћег тима учествовало шест екипа из различитих делова Хрватске и Мађарске, укључујући и екипу Српске гимназије „Никола Тесла” из Будимпеште. Турнир је свечано отворила Ана Гојтан, директорка Хрватске основне и средње школе у Будимпешти која је говорила о анегдотама из живота Дражена Петровића. Свечаном отварању турнира присуствовао је државни секретар Миклош Шолтес, који је испричао како је имао прилику да уживо гледа наступ кошаркашког генија Дражена Петровића. На крају је додао: „Овај турнир потврђује да можемо да живимо у миру, Хрвати, Мађари, Немци, Срби. То је најважнија ствар, пријатељство и мир”. Атмосфера на турниру била је невероватна и изузетна, физкултурна сала у којој је одржан турнир била је испуњена навијачким духом и гласним аплаузима. Победу на овом значајном турниру по први пут однели су кошаркаши Српске гимназије из Будимпеште. Уз уложен труд и напор, Теслини ђаци су тиме успели да обезбеде још један златни трофеј. Највећа конкуренција српске школе из Будимпеште био је кошаркашки тим хрватске школе из Баје, који је освојио друго место на овом такмичењу. Бронзану медаљу освојио је тим Седме гимназије из Загреба. Турнир је свечано затворен у суботу, 21. септембра, након доделе награда победничким тимовима. Према речима капитена, Богдана Ђука, ученика 12/ц разреда, овај турнир био је невероватно искуство. Атмосфера на терену била је изванредна, а упркос јакој конкуренцији, дали су све од себе да испуне свој важан циљ. „Из ХОШИГ-а смо изашли са златом!” Утисци су јаки, тренери поносни, а ми са радошћу очекујемо следећи кошаркашки турнир.

Ђуња Илић, 12/ц

Матурска екскурзија у

Знате онај осећај када нешто жељно ишчекујете, кад се радујете попут малог детета, и када се у вама пробуди она усхићеност и нестрпљивост коју обично настојимо да контролишемо? Још је лепше када тај осећај делите са другима, када се заједно радујете, припремате и маштате. Управо то су доживели матуранти Српског образовног центра „Никола Тесла“ из Будимпеште, који су се недавно вратили са незаборавне матурске екскурзије у Италији, где су провели шест дана, од 21. до 26. октобра.

Уз пратњу разредних старешина: професором Јулијом Младеновић, професором Аленом Нађом, домским васпитачем Драганом Меселџијом, учитељицом Весном Зечев, директорком колегијума Горданом Ђерђ, као и водичем, матуранти су кренули из Будимпеште, прво посетивши Постојинску јаму у Словенији. У њој су имали прилике да виде импозантне и вишевековне пећинске украсе познате као сталактити и сталагмити. Уз аудио водича шетали су кроз јаму и научили много о геологији и спелеологији.

Потом су стигли у Лидо ди Јесоло, њихову базу за наредне дане. Испуњени одушевљењем, уживали су у сваком тренутку ове авантуре. Провели су слободан дан на плажама Јесоло, купали се и уживали у слободним активностима. Сутрадан су посетили романтичну Верону, где су посетили Арену и легендарно место љубави – Јулијину кућу. Зауоставили су се пред статуом Дантеа Алигијерија, цењеног италијанског песника и послушали едукативно предавање водича о његовом животу и делу.

северном делу Италије

Уз кишу, која их није обесхрабрила, наредни дан су наставили према Гарди, где су се препустили узбуђењу у забавном тематском парку Гардаленд. Ово искуство је оставило јак утисак на наше матуранте, јер су дан провели безброј пута одлазећи на најзабавније и најизазовније вожње. У повратку, посетили су Падову, уживајући у кратком обиласку величанственог трга Плато дела Вале и цркве Светог Антонија. Дан су употпунили дружењем у хотелу до касно у ноћ.

Највећи доживљај, међутим, била је посета Венецији. Пловећи бродом до тамо, искрцали су се недалеко од трга Светог Марка. Водич им је открио тајне Дуждеве палате, као и занимљиву причу о затвореништву и бекству Казанове. Слободно време су искористили за разгледање завучених канала и уличица, уживајући у прелепој архитектури овог града. Појединци су се возили гондолом до цркве Санта Мариа дела Салуте, коју су препознали из песме Лазе Костића, обogaћени атмосфером и лепотом овог јединственог града.

Екскурзија се завршила посетом Трсту, где су обишли српску православну цркву Светог Спиридона, што их је подсетило на значај историје и традиције Срба на овом подручју. Осим нових сазнања о богатству италијанске културе, ученици су кроз ово путовање додатно учврстили међусобне везе и пријатељства, оставивши заувек у срцу сећања на заједничке тренутке.

Софија Илић, 12/6

О ТВОЈИМ ОЧИМА БИХ МОГЛА ДА ПИШЕМ ПО СЈЕЋАЊУ

О твојим очима бих могла да
пишем по сјећању,
у себи носе боје океана,
преливају се
из кутка у кутак
у сваком ћошку
по један вал несразмјерно
удара
о пречнике обале.

Бескрај што с' неба
по данима тмурним
тјера ме на сјет,
још и сада
упркос срећи влада
зјеницама твојих очију.

Бар на секунд
вјетрове успори,
бродови с мора
правац нек изгубе,
хватачи душа
можда тад причекају
душу моју спокој да пронађе.

У дубини земљине бронзе
међ' бојама хоризонта
гдје живи тај жар,
још и данас пјевају алге,
кроз њихове пјесме
живим и ја

Сребрна је мјесечина
што твој лик ми кроји,
тешке су ноћи
и свјетлост што их боји,
дубока празнина
и у срцу снен,
врати се мили
бар на један трен.

Излиј кроз зенице
сузе као бисере,
с' трепавица твојих
нек се мјесећ слије,
и сав онај простор
што ти срце крије
у бескрају оном
за мене је ту.

Кад престану тренуци
у бескрај да теку,
из цвијета кад извучем
трептаје посљедње,
у сразмјери градова
биће твоје очи.
На вратима ноћи
исткат ће те срце,
кроз мјесечину
пропјеваћу ја,
чекаћу и тада
да вратиш се мени,
у очима твојим
да уочим сјај.